

Sygn. akt **VIII Ua 38/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy-Klimek (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2019r. w G.

sprawy z odwołania M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zwrot zasiłku chorobowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 6 sierpnia 2018 r. **sygn. akt** VI U 456/17

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że odwołanie oddala.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

o.f.Sygn. akt VIII Ua 38/18

1)UZASADNIENIE

Decyzją z 25 października 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił ubezpieczonej M. K. prawa do zasiłku chorobowego od 9 czerwca 2015 r. do 22 listopada 2015 r. oraz zobowiązał do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego w ww. terminie wraz z odsetkami w łącznej kwocie 16.150,76 zł (należność główna – 14.027,01 zł, odsetki – 2.123,75 zł).

Ubezpieczona wniosła odwołanie od ww. decyzji, domagając się jej zmiany. W uzasadnieniu podniosła, że zaskarżona decyzja jest dla niej krzywdząca, bowiem organ rentowy dokonał błędnej interpretacji przepisu art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zgodnie bowiem z tym przepisem za usprawiedliwione należy uznać sporadyczne wykonywanie pracy. W przypadku odwołującej wykonywanie pracy polegało jedynie na przesyłaniu trzy razy w miesiącu drogą elektroniczną artykułów do pracodawcy. Artykuły te stanowiły przy tym dorobek naukowy i zawodowy odwołującej i nie były sporządzane w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim. Odwołująca wywodziła dalej, że lekarz prowadzący ciężą odwołującej wyraził zgodę na ww. aktywność zawodową, która w żaden sposób nie spowodowała przedłużenia okresu niezdolności odwołującej do pracy i nie była niezgodna z celem tego zwolnienia.

(...) Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu podał, że w spornym okresie odwołująca wykonywała pracę zarobkową w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Odwołująca wykonywała bowiem w tym okresie systematycznie na rzecz Grupy (...) S.A. umowę zlecenia, w określone dni każdego miesiąca. Nie można zatem uznać, że praca odwołującej miała charakter incydentalny, sporadyczny, czy wymuszony okolicznościami prowadzonej aktywności zawodowej. Tym samym organ rentowy wskazywał, że działając na podstawie art. 84 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zobowiązał odwołującą do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od dnia 9 czerwca 2015 r. do dnia 22 listopada 2015 r. wraz z odsetkami w łącznej kwocie 16.150,76 zł.

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2018 r. w sprawie sygn. akt VI U 456/17 Sąd Rejonowy w G. w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zwolnił odwołującą od obowiązku zwrotu: zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego pobranego za okres od 9 czerwca 2015 r. do 22 listopada 2015 r. w kwocie 14.027,01 zł oraz odsetek ustawowych od zasiłku chorobowego za okres od 9 czerwca 2015 r. do 22 listopada 2015 r. w kwocie 2123,75 zł oraz w punkcie 2 wyroku oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następującym stanie faktycznym sprawy:

Odwołująca z wykształcenia jest magistrem inżynierem chemii i zatrudniona jest w Instytucie (...) w T., Oddział Farb i (...) w G.. Z tytułu tego zatrudnienia odwołująca osiąga wynagrodzenie w kwocie około 2.000 zł netto.

Na początku 2015 roku w miejscu pracy odwołującej dokonano ustnego rozpytania dotyczącego osób chętnych do dodatkowej pracy na rzecz Grupy (...) S.A. Odwołująca wyraziła zgodę na taką pracę. Umowa zlecenia z tego tytułu została odwołującej doręczona do domu, już w okresie niezdolności do pracy spornego w niniejszej sprawie.

W okresie od dnia 9 czerwca 2015 roku do dnia 22 listopada 2015 roku odwołująca z powodu ciąży zagrożonej przebywała na zwolnieniu lekarskim z zachowaniem prawa do zasiłku chorobowego. Odwołująca źle się czuła i miała zalecenie leżenia w domu, przy czym nie miała zakazu wykonywania lekkich prac biurowych w niewielkiej ilości.

W okresie tym wystawiono wobec niej następujące zwolnienia lekarskie:

- a) za okres od dnia 21 maja 2015 roku do dnia 15 czerwca 2015 roku;
- b) za okres od dnia 16 czerwca 2015 roku do dnia 13 lipca 2015 roku;
- c) za okres od dnia 14 lipca 2015 roku do dnia 10 sierpnia 2015 roku;
- d) za okres od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia 7 września 2015 roku;
- e) za okres od dnia 8 września 2015 roku do dnia 5 października 2015 roku;
- f) za okres od dnia 6 października 2015 roku do dnia 2 listopada 2015 roku;
- g) za okres od dnia 3 listopada 2015 roku do dnia 2 grudnia 2015 roku.

W okresie przebywania na zasiłku chorobowym odwołująca przebywała w domu. W tym czasie odwołująca dostarczona i odwołująca przyjęła sygnalizowaną wyżej umowę zlecenia z Grupą (...) S.A., w ramach której miała trzy

razy w miesiącu (do 5, 15 i 25 dnia miesiąca) sporządzić miała krótkie teksty eksperckie z zakresu chemii i wysłać je zleceniodawcy pocztą elektroniczną. Odwołująca nie miała wówczas świadomości, że będąc na zwolnieniu lekarskim nie można wykonywać innej pracy. Po raz pierwszy odwołująca została o tym poinformowana w zaskarżonej decyzji, wcześniej nie będąc pouczoną w tym zakresie.

Pracę na rzecz Grupy (...) S.A. odwołująca wykonywała w następujących dniach: 3 czerwca 2015 roku, 12 czerwca 2015 roku, 23 czerwca 2015 roku, 3 lipca 2015 roku, 13 lipca 2015 roku, 23 lipca 2015 roku, 3 sierpnia 2015 roku, 13 sierpnia 2015 roku, 21 sierpnia 2015 roku, 3 września 2015 roku, 11 września 2015 roku, 23 września 2015 roku, 2 października 2015 roku, 13 października 2015 roku, 23 października 2015 roku, 3 listopada 2015 roku, 13 listopada 2015 roku, 18 listopada 2015 roku oraz 23 listopada 2015 roku. Odwołująca sporządzała teksty z umowy zlecenia korzystając z własnego dorobku, sporządzonego w trakcie odbywania studiów wyższych oraz pracy zawodowej. W każdym z ww. dni pracy odwołująca poświęcała czas około 2-3 godzin na sporządzenie tekstu i jego wysłanie zleceniodawcy pocztą elektroniczną. Pracę tę wykonywała przy komputerze. Z tytułu wykonywanej umowy zlecenia odwołująca otrzymywała miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1.500 zł.

W dniu 23 listopada 2015 roku odwołująca przyjęta została do szpitala, gdzie następnie przedwcześnie urodziła dziecko.

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zobowiązał odwołującą do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego za okres od dnia 9 czerwca 2015 roku do dnia 22 listopada 2015 roku wraz z odsetkami w łącznej kwocie 16.150,76 zł (należność główna – 14.027,01 zł, odsetki – 2.123,75 zł).

Powyższe okoliczności Sąd I instancji ustalił na podstawie akt organu rentowego oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności: dokumentacji medycznej odwołującej (k. 18-20), pisma z 22.09.2017 r. (k. 15), pisma Grupy (...) S.A. z 22.08.2017r. w aktach orzeczniczych, a także przesłuchania odwołującej (k. 21v-22).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd I instancji zważył, co następuje:

Odwołanie M. K., zdaniem Sądu I instancji, zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Rejonowy, przytaczając treść art. 17 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, wskazał, że ratio legis tej regulacji jest niedopuszczenie do zachowania prawa do świadczenia w sytuacji, w której ubezpieczony podejmuje zwykłe czynności wskazujące na aktywność zawodową, w których można postawić ubezpieczonemu zarzut nadużywania prawa do świadczeń poprzez wykorzystywanie zwolnienia od pracy dla innych celów.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd I instancji doszedł do wniosku, że odwołująca w spornym okresie wykonywała pracę zarobkową na rzecz swojego zleceniodawcy z Grupy (...) S.A. Sąd Rejonowy nie podzielił twierdzeń odwołującej o jedynie incydentalnym i wymuszonym okolicznościami charakterze tej aktywności, uznał natomiast, że odwołująca miała swobodę co do przyjęcia oferty zlecenia. Sąd I instancji wskazywał, że odwołująca sporządzała teksty z umowy zlecenia w stałym wymiarze 3 razy w miesiącu – nie były to więc czynności wykonane jednorazowo z powodu szczególnie uzasadnionej potrzeby pracodawcy. Podkreślił również, że odwołująca otrzymywała za tę pracę wynagrodzenie w wysokości 1500 zł netto miesięcznie, co stanowiło istotny ekwiwalent jej środków utrzymania. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że zachowanie odwołującej spełniło przesłankę pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

Pomimo powyższego, Sąd Rejonowy uznał, że w okolicznościach sprawy należało zwolnić odwołującą od obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego w spornym okresie w kwocie wskazanej w zaskarżonej decyzji. Sąd I instancji, powołując się na treść art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wskazał, że warunkiem uznania, że wypłacone świadczenie podlega zwrotowi jest – po pierwsze – brak prawa do świadczenia oraz – po drugie – świadomość tego osoby przyjmującej to świadczenie, płynąca ze stosownego pouczenia. Dalej Sąd podał, że zawarta w cytowanym przepisie art. 84 konstrukcja prawna żądania zwrotu określonego świadczenia oparta jest

na założeniu, że świadczeniem nienależnym jest to, które ubezpieczony pobrał przy świadomości tego, że ono mu nie przysługuje, zaś ta wiedza musi płynąć z pouczenia dokonanego przez organ rentowy i z postępowania dowodowego. Nadto świadomość braku prawa do świadczenia jako skutek prawidłowego pouczenia winna mieć miejsce w dacie jego pobierania, aby móc zarzucić ubezpieczonemu złą wiarę.

Sąd I instancji stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie z uwagi na brak pouczenia oraz wyniki postępowania dowodowego odwołująca nie miała świadomości, że wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje brak prawa do zasiłku chorobowego, zaś jej zachowanie nie polegało na nadużyciu prawa, świadomym wprowadzeniu w błąd organu rentowego, nie było też oparte na nieprawdziwych zeznaniach czy fałszywych dokumentach, a zachowaniu temu nie można przypisać cech wyłudzenia. Wobec tego – zdaniem Sądu Rejonowego – nie została spełniona przesłanka z art. 84 ust. 2 pkt 1, od której ustawodawca uzależnił możliwość ubiegania się zwrotu wypłaconego świadczenia.

W konsekwencji, Sąd Rejonowy – na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zwolnił odwołującą od obowiązku zwrotu: zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego pobranego za okres od 9 czerwca 2015 r. do 22 listopada 2015 r. w kwocie 14.027,01 zł oraz odsetek ustawowych od zasiłku chorobowego za okres od 9 czerwca 2015 r. do 22 listopada 2015 r. w kwocie 2123,75 zł. Dalej idące odwołanie, w szczególności co do okoliczności dotyczących wykonywania pracy zarobkowej w rozumieniu art. 17 ustawy zasiłkowej, Sąd I instancji oddalił.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy.

Zaskarżając wyrok w części objętej pkt 1, (...) Oddział w T. zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy z 13 października 1998 r. w zw. z art. 17 ustawy z 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez błędne ich zastosowanie i uznanie, że ubezpieczona mimo ustalania prawa do zasiłku nie jest zobowiązana do dokonania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń.

(...) Oddział w T. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ubezpieczonej.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że nie może zaakceptować stanowiska Sądu I instancji, który z jednej strony przyznaje, że ubezpieczona utraciło prawo do zasiłku chorobowego za cały sporny okres, a z drugiej strony stwierdza, że świadczenia wypłaconego za ten okres nie można uznać za świadczenie nienależne w myśl przepisu art. 84 ustawy systemowej. Organ rentowy wskazał, że według przeważającego w doktrynie i judykaturze poglądu przyjmuje się, że zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego przez ubezpieczonego dochodu wskutek wystąpienia u niego czasowej, przejściowej niezdolności do zarobkowania. Zatem ubezpieczona składając zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy celem uzyskania zasiłku chorobowego wprowadziła w błąd organ rentowy co do okoliczności nieświadczenia przez nią pracy z uwagi na stan zdrowia. Jednocześnie (...) Oddział w T., powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, podał, że wykonywanie pracy zarobkowej w okresie zwolnienia lekarskiego skutkuje pozbawieniem prawa do zasiłku chorobowego i nie uzależnia się pozbawienia tego prawa od wcześniejszego pouczenia świadczeniobiorcy o braku prawa do pobierania świadczeń w przypadku wykonywania pracy zarobkowej w okresie tego zwolnienia.

Na marginesie apelujący podał, że ubezpieczona posiada wyższe wykształcenie i znaczny dorobek zawodowy, zatem dysponuje elementarną wiedzą z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych i winna mieć świadomość celu zwolnienia lekarskiego i konsekwencji utraty prawa do zasiłku chorobowego wskutek świadczenia pracy.

Sąd Okręgowy w G. VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, że ustalenia Sądu I instancji co do faktów, na których oparł on zaskarżone rozstrzygnięcie, są co do zasady prawidłowe i z tego powodu Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne.

Sąd Rejonowy dokonał także częściowo poprawnej oceny jurystycznej ustalonego przez siebie stanu faktycznego, a to w zakresie, w jakim stwierdził, że działalność wykonywana przez ubezpieczoną w okresie zwolnienia lekarskiego na rzecz jej zleceniodawcy Grupy (...) S.A. stanowiła pracę zarobkową, o której mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t. jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.). W konsekwencji słusznie Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że – co do zasady – podjęcie przez ubezpieczoną tego rodzaju pracy zarobkowej skutkować powinno uznaniem przyznanego jej zasiłku chorobowego za nienależny. Okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana w toku postępowania apelacyjnego, a na jej poparcie Sąd I instancji przedstawił jurystycznie poprawną, logiczną i przekonującą argumentację, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Mimo jednak prawidłowych w zasadzie ustaleń faktycznych i częściowo poprawnej oceny prawnej, Sąd I instancji w dalszej kolejności wyciągnął błędne wnioski odnośnie konieczności zwrotu zasiłku chorobowego przyjmując, że w niniejszej sprawie nie zaktualizowały się przesłanki określone w art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 300, dalej jako „ustawa systemowa”).

W tym miejscu dla porządku wskazać należy, że zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy systemowej osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych obowiązana jest do jego zwrotu wraz z odsetkami w wysokości i na zasadach określonych w przepisach Kodeksu cywilnego z uwzględnieniem ust. 11 tego artykułu. Zgodnie zaś z art. 84 ust. 2 ustawy systemowej za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się:

świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczenia albo wstrzymanie ich wypłaty w całości albo w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania,

świadczenie przyznane lub wypłacone na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzania błąd organu wypłacającego świadczenia przez osobę pobierającą świadczenia.

Wskazane powyżej okoliczności stanowią katalog zamknięty, co oznacza, że organ rentowy nie może na innej podstawie żądać zwrotu świadczenia.

Podstawowym warunkiem, jaki musi zostać spełniony, aby organ rentowy mógł wnosić o zwrot pobranego świadczenia, jest brak prawa do świadczenia po stronie ubezpieczonego. W dalszej mierze konieczne jest także ustalenie, że osoba pobierająca świadczenie miała świadomość tego, że świadczenie w danych okolicznościach nie przysługuje, a przez to nie powinno być pobierane. Drugi ze wskazanych warunków wynika zarówno z faktu pouczenia o braku prawa do pobierania świadczenia z ubezpieczenia społecznego (art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej), jak i z szeroko pojętego wprowadzenia w błąd organu wypłacającego świadczenie (art. 84 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej).

Wymóg pouczenia istniejący po stronie Zakładu ma charakter formalny. Oznacza to, że osoba, której umożliwiono zapoznanie się ze stosowną informacją (pouczeniem), nie może zasłaniać się tym, że faktycznie nie zapoznała się z jego treścią. W niniejszej sprawie okoliczność ta pozostaje o tyle bez znaczenia, że poza sporem pozostawało, że ubezpieczona faktycznie nie została pouczona o braku prawa do pobierania zasiłku chorobowego w przypadku wykonywania pracy zarobkowej w czasie pobierania zasiłku chorobowego.

Rozbieżność w ocenach prawnych Sądu Rejonowego i Sądu Okręgowego sprowadza się natomiast do zasadności zastosowania w niniejszej sprawie przesłanki, o której mowa w art. 84 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej. Sąd I instancji, zwalniając ubezpieczoną od obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego z funduszu chorobowego, wyraził bowiem przekonanie, że ubezpieczona nie miała świadomości tego, że wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy powoduje brak prawa do zasiłku chorobowego, dowiedziała się tego bowiem dopiero po otrzymaniu decyzji odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego i zobowiązującej do zwrotu pobranego zasiłku.

Tymczasem ustalenie przez Sąd Rejonowy, że ubezpieczona nie była pouczona o braku prawa do tego świadczenia nie było wystarczającą podstawą do stwierdzenia, że nie obciąża jej obowiązek zwrotu pobranego zasiłku chorobowego. Sąd bowiem powinien rozważyć, czy mimo nieziszczenia się warunku określonego w art. 84 ust. 2 pkt 1 ustawy systemowej, zasiłek chorobowy został wypłacony na podstawie nieprawdziwych zeznań lub fałszywych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia organu rentowego w błąd (art. 84 ust. 1 pkt 2 ustawy systemowej) – tym bardziej, że to na tę okoliczność organ rentowy powoływał się w zaskarżonej decyzji.

W judykaturze, jako świadome wprowadzenie w błąd organu rentowego lub odwoławczego zakwalifikowano: bezpośrednie oświadczenie nieprawdy we wniosku zainteresowanego przez posłużenie się dokumentem zawierającym nieprawdziwe informacje lub posłużenie się oświadczeniami świadków ze świadomością, że nie są prawdziwe, przemilczenie przez wnioskodawcę faktu mającego wpływ na prawo do świadczeń lub podanie we wniosku nieprawdziwej informacji, że wnioskodawca nie pobiera innych świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2001 r., II UKN 309/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2000 r., II UKN; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1999 r., II UKN 406/98).

W okolicznościach niniejszej sprawy ubezpieczona przebywała na zwolnieniu lekarskim w związku z niezdolnością do pracy począwszy od 7 maja 2015 r. W tym czasie, jak to bezspornie ustalił Sąd Rejonowy, od czerwca do listopada 2015 r. regularnie wykonywała pracę zarobkową na rzecz swojego zleceniodawcy Grupy (...) S.A. Co przy tym istotne, zwolnienie lekarskie ubezpieczonej było systematycznie przedłużane na podstawie kolejnych, przedkładanych przez nią zaświadczeń o niezdolności do pracy. Zestawienie z jednej strony faktu, że ubezpieczona w sposób regularny i stały (choć istotnie w niewielkim wymiarze) świadczyła pracę, a z drugiej strony tego, że równie regularnie posługiwała się zaświadczeniami lekarskimi stwierdzającymi jej niezdolność do pracy skutkowało przyjęciem, że ubezpieczona w okresie od czerwca 2015 r. do listopada 2015 r. wprowadzała organ rentowy w błąd co do okoliczności warunkujących powstanie prawa do zasiłku chorobowego. Skoro bowiem zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, to a contrario należy przyjąć, że świadczenie to nie przysługiwało w okresie, w którym ubezpieczona świadczyła pracę, a więc była zdolna do jej świadczenia.

Nie budziła przy tym wątpliwości Sądu świadomość ubezpieczonej co do tego, że zasiłek chorobowy jej w rzeczywistości nie przysługiwał. Słusznie zwracał uwagę organ rentowy w apelacji, że zasadniczym celem zasiłku chorobowego jest kompensata utraconego dochodu wskutek wystąpienia czasowej, przejściowej niezdolności do zarobkowania. Brak przekonujących podstaw do przyjęcia, że ubezpieczona nie miała wiedzy na temat celu i charakteru zasiłku chorobowego, tym bardziej, jeśli wziąć pod uwagę fakt, że jest osobą posiadającą wyższe wykształcenie i od dłuższego czasu pozostawała już w stosunku pracy ze swoim pracodawcą, a zatem z pewnością miała wiedzę na temat zasad rządzących przyznawaniem i wypłatą zasiłków chorobowych. Przeciwnie wyjaśnienia ubezpieczonej w tym względzie jawią się co najmniej jako niewiarygodne, albowiem w świetle zasad doświadczenia życiowego za powszechną należy uznać wiedzę, że w czasie zwolnienia lekarskiego pracownik obowiązany jest powstrzymać się od pracy zarobkowej i powinien okres zwolnienia przeznaczyć na rekonwalescencję i powrót do zdrowia.

Reasumując Sąd Okręgowy w pełni popiera argumentację organu rentowego i stwierdza, że brak jest w rozpoznawanej sprawie podstaw do odstąpienia od żądania od wnioskodawczyni zwrotu nienależnie pobranego świadczenia. Zatem zaskarżony wyrok podlegał zmianie w oparciu o powołane wyżej przepisy prawa materialnego i na podstawie art. 386 § 1 Kpc w zw. z przepisem z art. 84 ust. 1 ustawy systemowej .

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Jolanta Łanowy-Klimek (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia